

J e g y z ő k ö n y v

Készült: Szentkirály Község Önkormányzata Képviselő-testületének 2019. december 23-án (hétfő) 12.00 órai kezdettel megtartott üléséről.

Jelen vannak: Szabó Gellért polgármester, Kutasi Ferenc alpolgármester, Bimbó Ferenc, Kovács István, Kozma-Gyenes Tünde, Takácsné Kis Márta képviselők

Külön meghívottak: dr. Lajos Krisztina jegyző, Hádingerné Harnos Ildikó óvodavezető

Szabó Gellért: köszönti a képviselő-testületi ülés résztvevőit. Megállapítja a határozatképességet, megnyitja az ülést, majd ismerteti a napirendet, amit a képviselő-testület egyhangúan jóváhagyott.

(Az alábbi megszólalások szerkesztett formában olvashatóak, eredeti hanganyag rendelkezésre áll.)

Szabó Gellért: Köszönöm szépen mindenkinek, hogy időt szakított erre a megbeszélésre. A csütörtöki ülésen kapott a képviselő-testület egy ultimátumot, hogy találja meg a módját annak, hogy egészen rövid határidőn belül Ildikó az óvoda kötelékéből kikerüljön. Ezt az ultimátumot én és jegyző asszony pénteken közöltük Ildikóval, és a mai napig kértük, hogy jelezze a saját álláspontját. Ezt egy kör e-mailben most küldtem szét, néhány perccel ezelőtt. Ildikó válaszában lényege az, hogy Ő továbbra is a szentkirályi óvoda vezetőjeként és óvodapedagógusaként kíván tevékenykedni. Visszatulva a csütörtöki testületi ülésre, ott már jeleztük, hogy a jegyzőnek és nekem is Szabóné Jurászik Csilla küldött egy beadványt kérve a kivizsgálását annak, hogy a kislányuk vélelmezett pszichikai sérülésének mi lehet az oka. Az a levél az ultimátumot abban tartalmazza, hogy amennyiben az elbocsátás nem történik meg, akkor az Oktatási Jogok Biztosi Hivatalához fordulnak, az ügy teljes kivizsgálását kérik. Időközben érkezett egy másik beadvány, amit 6-8 szülő hozott be a mai napon a következő tartalommal: Tisztelt Polgármester Úr, Jegyző Asszony és Képviselők! A szentkirályi Óvodába járó Maci csoportos gyerekek szüleinek tudomására jutott, hogy az óvoda vezetőjét és egyben a Maci csoportos óvó nénit, Hádingerné Harnos Ildikót vád érte és felmerült az elbocsátása. Mindezekről mi, szülők semmit sem tudtunk. Nekünk alulírottaknak semmilyen nemű problémánk nincs. Kérjük egy független szerv vizsgálatát és véleményét a jelenleg kialakult helyzetről, hogy ne a 2016-os vádak érvényesüljenek. Tiltakozunk az óvodavezetőnk eltávolítása ellen! Kelt a tegnapi napon, és itt vannak az aláírások. Tekintettel arra, hogy Ildikónak munkáltatója a Képviselő-testület, én az egyéb munkáltatói jogok gyakorlója vagyok pusztán, ez a 3 levél, illetőleg Ildikónak a nyilatkozata valami állásfoglalásnak a kialakítását és döntést igényel a munkáltató részéről. Ebből következően került sor a mostani rendkívüli ülés összehívására. Az ártatlanság vélelme mindenkit megillet mindaddig, amíg ennek ellenkezője be nem bizonyosodik. Mi viszont, mármint a Képviselő-testület, ezt a vizsgálatot lefolytatni nem tudjuk, mert nem rendelkezünk hozzá szakértelemmel. Az szokott a gyakorlat lenni ilyenkor, hogy a képviselő-testületen belül alakítunk egy ad hoc bizottságot. Ennek iránymutatása mellett részint saját vizsgálódással, másrészt pedig szakértők bevonásával zajlik le a tényfeltárás. Azt javaslom, hogy ilyen bizottságot ne alakítsunk. Osszuk szét a terhet a teljes képviselő-testület között, magyarul amikor testületi vagy képviselői ténykedésre van szükség, akkor a képviselő-testülettel beszéljük meg a gondokat, ne három ember vállán nyugodjon ez az egész. Pontosan mi történjen, kik és milyen szakterület legyen ebbe a dologba bevonva, ezt volna hivatott ez a képviselő-testületi ülés eldönteni. Mindezek előtt Ildikót kérem meg, hogy a maga részéről a saját álláspontját szóban is erősítse meg, tekintettel arra, hogy csütörtökön nem volt jelen a testületi ülésen. A jegyzőkönyv, amíg elkészül, ez a 2. beadvány a summázata annak, amit ott a szülők szóban is elmondtak erre tudsz most reagálni. Tekintettel arra, hogy mindenki az ügy kivizsgálását kérte, az ügy alatt az 1. szülői beadvány csak Szabó Csilla esetét említi. A 2. beadvány sok esetet érint, és úgy gondolom, valóban mindannyiunk érdeke, hogy valamilyen segítséget kapjunk arról, hogy történt-e, léteznek-e olyan dolgok, amin alakítani kell, előfordultak-e olyan dolgok, amik miatt a képviselő-testületnek a jogszerű eljárása meg lehet arra, hogy ezt a szülői követelést egyoldalúan meglepje, vagy pedig valami más a követendő irány.

Hádingerné Harnos Ildikó: Délelőtt elolvastam ezt a 2. szülői levelet, mielőtt ideérkeztem. Előjáróban annyit szeretnék elmondani, hogy rengeteg csúsztatás, rágalom áll benne, és hogy a pályafutásom kezdete óta soha nem alkalmaztam se fizikai, se pszichés eszközöket, annak érdekében, hogy adott gyermekeket valamilyen módon együttműködésre, kooperációra bírjam, ettől teljes mértékben elzárkózom. A konfliktusokat, ha előfordul, a csoporton belül nem

kiabálással, hanem az érintett gyerekek odahívásával, velük való közös megbeszéléssel, négy szemközti-hatsz szemközti módon szoktam megoldani. Azt, hogy a gyereket erőszakkal megetessem, vagy megtagadjam tőle azt, hogy igyon például, vagy megbüntessem, hogy nem kap a szülinapi tortájából ilyen soha nem fordult elő. Nyilvánvaló, hogy a gyermek alapvető szükséglete, hogy egyen-igyon és biztonságban legyen. Mind óvodapedagógusként mind óvodavezetőként ez alapelvem, és e szerint végeztem a munkám. Semmilyen módon nem célom az, mint testület által bizalmat kapott vezetőnek, hogy azt a munkát, amit vezetőként felépítetek, és ugyanúgy érvényesítem a 62 gyerekre, azt bármelyik csoportban, mint pedagógus aláássam. Maximálisan törekedtem a szülőkkel a folyamatos együttműködésre, kértem őket, hogy bármi gond, probléma van, azt beszéljük meg, legyünk ebben egymás partnerei. Messzemenőig azon voltam, hogy erre törekedjem, és ezt meglépjem, hogy így működjenek a mindennapok. Napi szinten konzultálunk a szülőkkel ha szükséges a gyerek az napjáról. Megbeszéltük szülői értekezleten azt, hogy ha bármelyik szülő úgy érzi, hogy reggel a gyereknek olyan a kedve, vagy úgy látja szükségesnek, akkor kérjen segítséget, ha úgy kell fogadni a gyereket, hogy odalépni, simogatással vagy bármilyen módon, vagy akár kézfogással búcsúzzon a szülőtől. Ebben a szülők maximálisan partnerek. Minden egyes alkalommal a gyerek saját személyiségét, egyéniségét figyelembe véve próbáltam megtalálni azt az egyéni utat, ami számára megfelelő. Van olyan gyerek, akinél az a célravezető, hogy egy rövid búcsúzás után ajtó becsukódik és belép, van olyan gyerek, aki saját maga be tud lépni, van olyan gyerek, ahol hiába is próbálunk vagy próbálók a gyerekekkel közvetlen kontaktust kialakítani, mert nem minden gyerek szereti azt, ha őt anyukáján kívül más vigasztalja. Nagyon sokszor nehéz megtalálni, de maximálisan arra törekedtem, hogy ez megvalósuljon.

A 2016-os részre visszatérve a képviselő-testület többsége akkor is jelen volt azon a júniusi testületi ülésen. Korábban és aznap délelőtt jegyző asszonnyal, polgármester úrral leültem hatszemközt és elmondtam a hozzáfűzni valóimat a szülői beadványban foglaltakhoz. Azt is megbeszéltük akkor, hogy a testületi ülésen egy nyílt vitát, egy oda-vissza kiabálós veszekedést nem szeretnék. Amikor lezárult ez az egész téma, onnantól fogva nagyon törekedtem arra, hogy a kommunikáció tökéletes legyen, messzemenőig együttműködni a szülőkkel, és úgy éreztem, hogy ez a folyamat helyre is állt. Egy-két eset nemcsak az én csoportban való működésemet kísérte végig. Adott gyerekek a sírása, ha következő évben másik kolléganőkhöz került a kislány, azóta már iskolába került és mind a három évét végig kísérte a gyermeknek, hogy nagyon nehezen jött be az óvodába. Napközben is többször előfordult, hogy sírt. Az autista kislánnyal kapcsolatos kérdésben a gyermeknek a szegregált intézménybe történő áthelyezése a pedagógia bizottság döntése alapján történt meg. A kislány az előzetes papírai alapján, amikor megérkezett az óvodába felvételre, akkor öneki egy kis létszámú bölcsődei beszédmegindító csoportot javasolt a Szakértői Bizottság. Már akkor fennállt az autizmus gyanúja, míg a folyamat kivizsgálás alatt állt. Az anyának szerettünk volna abban segíteni, és ott jegyző asszony is jelen volt a megbeszélésen, hogy mivel a bölcsődei csoportban ez a gyermek nem tud elhelyezést nyerni, ezért megpróbáljuk integrálni az óvodai csoportba. Akkor még a kislány autizmus papírral csak kérdőjelesen rendelkezett, az óvoda alapító okiratában viszont nem szerepel az autista gyermek ellátása, mint SNI kategória. Amikor a gyermek megérkezett, legelső alkalommal éppen Dánné Évi kolléganőm volt a délelőtti. Úgy fogadtak a kolléganők, hogy nagyon-nagyon komoly nehézségeket okoz a gyermeknek a többi beszokós kisgyermekkel való együtt kezelése. Ettől függetlenül az én távollétemben történt egy olyan megállapodás a szülővel, és ez a szakértői bizottság tudomására is jutott, hogy részidőben, tehát nem a teljes napban fogadnánk a gyermeket, és egy meghatározott időben megpróbáljuk hozzá a megfelelő utazó pedagógust megtalálni. Tudtuk, hogy folyamatban van a gyermek pszichológiai, pszichiátriai és szakértői felülvizsgálata is. Nem volt egyszerű a kislánynak az integrációja a csoportban. Jegyző asszony felé is jeleztem, hogy a kolléganőm olyan szinten nem szeretne volna ezt a szituációt kezelni, hogy azt mondta, nem tudja elviselni ezt a fajta terhet, amit ez a kislány jelent a csoportban. Folyamatos rettegésben voltunk, mert egyik pillanatról a másikra tárgyakat kezdett hajigálni, ha elfáradt. Neki egy kis létszámú csoportra lett volna szüksége, ehhez képest bekerült egy 20 fős csoportba, ahol 14 fiú volt és 6 kislány, a kiscsoportnak a beszokásával, az esetleges sírásokkal, azokkal a terhelésekkel, amit ő szemmel láthatóan elég nehezen viselt. Abszolút tudta, hogy mikor van 10 óra, és már akkor ott állt az ajtóban. Amennyiben a gyermek a csoporton kívül várta a szülőt, minden esetben dajka, vagy pedagógiai asszisztens felügyelete alatt állt, ha Évi vagy én a többi gyermekkel voltunk. Az ő esetében tudomásom szerint egyetlen alkalommal sem fordult elő, nem fordulhatott elő, hogy egyedül tartózkodjon a folyosón. A kis csoportosoknál amúgy is különösen ügyelünk arra, hogy ha mosdóba mennek-jönnek, kérjük őket már kiscsoporttól fogva, ha a csoportból kilépnek, elmennek

pisilni, akkor szóljanak, hogy pisilni mentem és akkor mi tudjuk, hogy nincs ott a csoportban, hiszen mi vagyunk a felelősök a gyermekért az óvodában tartózkodás teljes ideje alatt. Nekem nincs arról tudomásom, a szülő felém nem jelzett, hogy a gyermek egyedül tartózkodott a folyosón. Ha jól emlékszem tavaly novemberben került sor helyszíni szakértői megfigyelésre, ahol a szakértői bizottságnak az autizmussal foglalkozó szakembere nézte meg a gyermeket a csoportban. Ő kérte a szülőt is, hogy aznap jöjjön be, amikor ő el tudja mondani a meglátásait. Ez nem történt meg, és azt követően született egy olyan szakértői javaslat, hogy a gyermek korai fejlesztési csoportba kerüljön vissza, illetve a 2019-20-as tanévet, ha lehetőség van rá, akkor az autizmusra specializálódott Egységes Módszertani Intézményben kezdje meg. A gyermeket 2019. január végéig a csoportban integráltan neveltük. Autizmus-specifikus utazó gyógypedagógust nem sikerült számára találnunk, mert egyszerűen szakemberhiány van. Fordultam a Pedagógiai Szakszolgálathoz Tiszakécskére is segítségért, nekik sem volt olyan utazó pedagógusuk, aki ezt a feladatot el tudta volna látni. Jeleztem a Megyei Szakértői Bizottság felé is, hogy ebben segítséget szeretnék kérni, mert tudom, hogy egy SNI státusszal rendelkező gyermek esetében a szükséges gyógypedagógia fejlesztő szakember ellátását kötelező biztosítanunk. 2019. február 4-től került vissza korai fejlesztésbe, egy kiscsoportosba Tiszakécskére, ha jól tudom jelenleg az EGYMI autizmus csoportjában van.

Csillára röviden kitérve: Csillának 2018 szeptembere óta vagyok az óvó nénije. A gyermeknek a beszokása egy nagyon rövid, egy-két alkalmat érintő sírástól eltekintve teljesen zökkenőmentesen zajlott. Kétheti váltásban dolgoztunk már akkor is Dánné Évivel. Nekem heti 10 kötelező óráim van, amit csoportban gyermekek között kell a jogszabály szerint eltöltenem. Ezt úgy oldottuk meg, hogy amikor én délelőtti voltam, akkor negyed 8 körül már a csoportban voltam, 10 órára érkezett Évi és vette át a csoportot. Ennek a csoportnak a működésében pedagógiai asszisztens és dajka segített, illetve pótolta azt az időkiegészítést, amit én nem tudtam a gyerekekkel tölteni. 10 órától Dánné Évi kolléganő volt a gyerekekkel, Tóthné Mariann dajka és Jurászik Éva pedagógiai asszisztens. Az ebédidő alatt még az ebédeltetésre is visszamentem, és utána végeztem az egyéb vezetői teendőimet. A reggeli időszak úgy zajlott, hogy mire a kollegina megérkezett, addigra én már az általam betervezett tevékenységeket, kezdeményezéseket, foglalkozásokat elvégeztem. Tehát abban a két hétben én végeztem, a másik két hétben pedig a délutáni időszakra mentem be. Ez azt jelenti, hogy fél 1 körül én altattam a gyerekeket és ébredésig, uzsonnáig velük voltam. A gyermek beilleszkedése a csoportba nem volt problémás, semmilyen szinten nem tapasztaltam olyan jeleket, és ezt a múltkori fogadóórán a szülő is mondta, hogy nem volt olyan gond, hogyha én lettem volna délelőtti, akkor a kislány nem akart volna óvodába jönni, vagy sírt volna. Töltöttem egymagam kb. 4 hetet 2019 február végétől március elejétől, mivel Évit akkor műtötték, és 3 vagy 4 hétig egyedül voltam a gyerekekkel a teljes napot átölölően. A délutáni időszakot a pedagógiai asszisztens bevonásával, illetve az uzsonnázásnál az óvónői felügyeletet két csoport összevonásával oldottuk meg. Ekkor sem tapasztaltam semmi olyan jelet, hogy a gyermek ne jött volna vidáman, jókedvűen az óvodába. Májusban szintén egyedül voltam, Évi akkor ismét táppénzen volt, készültünk az anyák napi évzáró ünnepélyre. Azon a héten hétfőtől, amikor pénteken elkezdődött a sírás, hétfőtől csütörtökig csak a szöveges részt gyakoroltunk a gyerekekkel. Elmondtam, hogy egy maci család leszünk, ők kismackók lesznek, én leszek a mackó mama. Az volt az elképzelésem, hogy úgy állítom össze a gyerekeket, hogy egy-egy ügyesebb gyerek mellé, aki bátrabban szerepel, bátrabban mondott a korábbi tapasztalataim szerint verset vagy gyorsan megjegyzett egy-egy szöveget, egy kevésbé bátrabb, esetleg életkorban fiatalabb kerüljön, mivel a csoportban voltak idősebbek, akik már akkor betöltötték a 4. életévüket. Pénteki nap során került sor arra, hogy egy kis zenét hoztam be, amikor mindenki az adott társának a kezét fogta meg, és kezdtünk táncolni a zenére. Én egy másik gyermekkel voltam párban és mutattam a koreográfiát, ők követték, nagyon aranyosak voltak, élvezték. A délelőtti folyamán többször meghallgattuk a zenét, nagyon tetszett nekik, mondtam, hogy majd erre fogunk táncolni meglepetésként anyukáknak meg nagymamáknak. A dajka és a pedagógiai asszisztens jelenlétében folyt minden egyes próba. Olyan előfordult, hogy a dajka kiment, mert éppen gyümölcsöt készített, de valamelyikük mindig jelen volt a próba során, mert az ő segítségükre is szükségem volt, hogy tudják azt, hogy mikor kell esetleg egy fejdíszt odaadni, valamilyen eszköz hozzáadásával segíteni. Tánc közben Csillus egyik pillanatról a másikra elkezdett sírni. Kérdeztem tőle, hogy mi a gond. Azt mondta, hogy anya hiányzik. Mondtam neki, ha nem szeretnél táncolni, nyugodtan foglalj helyet. Leült az asztalhoz Jurászik Évi, a keresztanyja mellé, de mi akkor már befejeztük a próbát, és mondtam, hogy minden rendben, nem táncolunk ma már többet. Mentünk az udvarra, onnantól fogva rendben volt a dolog. Hétfői nap folyamán keresett Csilla, az édesanya, hogy a kislány nem szeretne táncolni, nem szeretne a műsorban részt venni, és onnantól fogva ő

folyamatosan az asztalnál ülve figyelte az eseményeket, nem kellett már részt vennie a műsorban. Ő mondta, hogy nem szeretne táncolni, mondtam, hogy semmi gond, ha nem szeretné, akkor nem kell. Onnantól fogva, hogy vége volt a próbának vidáman játszott, semmilyen gond, probléma nem látszott. Következett a nyári szünet, és tudomásomra jutott, hogy a kislány nem szeretne az óvoda környékére jönni. Felhívtam telefonon Jurászik Évit és Csillát is, hogy szeretnék velük találkozni és megbeszélni, hogy miben tudok segíteni. Akkor Jurászik Évinél találkoztunk. Csilla elmondta, hogy pszichológus segítségét kérte ennek a feszültségnek, ennek a helyzetnek a megoldásában. Akkor a következő tanévre való személyi kérdések, tehát hogy melyik felnőtt melyik csoportban hogyan dolgozzon, még éppen folyamatban volt, ez még augusztus 20-a előtti időszak volt talán. Ezt követően elmondta Csilla, hogy a pszichológus azt javasolta, hogy a gyermek biztonsága, illetve biztonságérzetének növelése érdekében lehet, hogy hasznos lenne, ha a keresztanya, Jurászik Évi pedagógiai asszisztens továbbra is ebben a csoportban lenne. Az, hogy a pedagógiai asszisztens melyik csoportba kerül, az nem függött attól, hogy én melyik csoportban voltam. Volt úgy, hogy nem velem dolgozott, volt úgy, hogy másfél éven, vagy két tanéven keresztül velem dolgozott, de korábban abban a csoportban segített, ahol vagy a gyermeklétszám, vagy a csoport adottságai, akár a sajátos nevelési igényű gyermekek nagyobb száma még a korábbi időszakban ezt igényelte és így zajlott az együttműködés. Ezt utána mi a helyettesemmel, Erikával konzultálva megbeszéltük, és úgy döntöttem akkor, hogy nagyon szeretném hogyha ez a helyzet maximálisan rendeződne. A keresztanyjával továbbra is egy csoportban legyen a gyerek, hogy a biztonságérzete megmaradjon. A pszichológussal is beszéltem, aki elmondta, hogy az anyának az óvodakezdésre nézve adott segítséget, hogy milyen módon készítse fel a gyereket arra, hogy vissza lehessen integrálni a csoportba. Ez a folyamat zajlott is szépen. A kezdeti egy-két héttől fogva már nem volt probléma, rendeződött a gyermek visszatérése a csoportba. Bejött, jó reggelt kívánok, és elment játszani. Gond nem volt, sem az én jelenlétemben, sem Dánné Évi jelenlétében, mert október elejétől ismét kétheti váltásban dolgoztunk. Csütörtökön délelőtt tornázni mentünk az én irányításom alatt a sportcsarnokba, délutánonként pedig Csilla elkezdett ugyanoda ovifocira járni. Egy olyan helyzet alakult ki hetekkel később, hogy az ovi tornánál csütörtök délelőtt, amikor mentünk a sportcsarnokba, leültünk a gyerekekkel a szőnyegre, megbeszéltük, hogy mi az, amiket vinni fogunk a tornához. Csillus mondta, hogy cukrot. Én mondtam, hogy cukrot nem szoktunk vinni, csak a tornafelszerelést visszük, és amikor visszatérünk, akkor gyümölcsözni fogunk, Mariann néni elkészíti számunkra a gyümölcsöt. Mi átmegyünk oda, Évi néni is ott lesz és tornázunk. Aztán délután elment ovifocira és utána napokban, nem tudom már pontosan a dátumot, jelezte az anyukájának, hogy ő már pedig többet nem akar focira menni, merthogy nem lehet vinni cukrot, amit szeretett volna. Hunor bácsi a foci edző ugyanis a korábbi edző szokásait ápolva azt jelezte a szülőknek, hogy ha valaki biztosítana a gyerekeknek egy kisebb matricát, bármit, amit a foglalkozás végén a gyerek, mint jutalmat megkaphat a munkája elismeréseként, akkor ő ezt szívesen veszi. Mivel én a délelőtti tornára azt mondtam, hogy nem viszünk cukrot, kiderült, hogy a kislány azért nem akar délután focira menni, mert nem lehet cukrot vinni. Felhívtam a pszichológust, megbeszéltem vele, hogy hogyan tudom ezt a félreértést tisztázni, hogy ugyanazon a napon délelőtt, illetve délután ugyanazon a helyen volt a torna és a foci. A pszichológus azt mondta, mivelhogy a csoportból többen is járnak focizni, a szülővel előzetesen egyeztetve próbáljak meg én átmenni Csillával, hogy megnézzem a fiúkat. És akár én magam is vihetek cukrot, vagy bármilyen olyan dolgot, amit lehet, és hogy a focira viszünk cukrot, mert Hunor bácsi ezzel jutalmaz benneteket, de a tornára nem. Történjen egy ilyen megerősítés. Megtörtént a megerősítés, de úgy, hogy a következő csütörtökön, mikor foci lett volna reggel én fogadtam a kislányt. Beállt az ajtóba édesanyjával a háta mögött és mondta, hogy szeretnének valamit mondani. Csillus mondta, hogy képzeld Ildikó néni megyek focizni. Hú, mondom nagyon jó, én is úgylis készültem menni, és képzeld el, szeretnék vinni cukrot a többi fiúnak és a többi kislánynak is. Akkor hátra fordult az anyukájához és mondta: anya mi is viszünk valamit? És akkor elindult ovi focira. Én délután átmentem, megnéztem őket, megdicsértem, hogy milyen ügyesek. Hunor bácsinál otthagytam az általam vitt kis cukorkát és mondta, hogy a foglalkozás végén a gyerekek majd azt meg fogják kapni. Nem tudtam a végéig ott maradni, de utána elmentem. Ezt követően sem volt semmilyen reggeli probléma. November 29-én pénteken a báli előkészületek miatt műszakot cseréltem Évivel, és délelőtt az általa elképzelt foglalkozást valósítottam meg. 8 gyerek volt a csoportban. Leültünk, a postáról kapott nagy táskámba raktam bele egy játékot, a kuvik dobozokat, és azzal tevékenykedtünk a gyerekekkel. Kiraktam a két dobozt, találgattunk, és itt szerepel az a bizonyos varázsszőnyeg, amit én és Évi is motivációs eszközként használunk. Ez egy kétoldalú szőnyeg. Az egyik oldalán tücskök, bogarak, különböző szereplők vannak, a másik oldalán maci figurák. A gyerekek tudják azt, hogyha elhangzik egy

énekszó, vagy bármi felhangzik és leterítjük a szőnyeget, akkor következik egy tevékenység. Kiscsoporttól fogva folyamatosan használjuk. Ezzel alakítok ki egy olyan helyet, ahol leülünk, és az adott kezdeményezés ott kezdődik. Ott történik egy mese vagy egy beszélgetés vagy egy matematikai jellegű foglalkozás vagy egy környezet foglalkozás vagy egy ének, de ez általában komplexen szokott zajlani. Mind a 8 gyerek leült velem erre a szőnyegre, kipakoltuk a dobozokat és megnéztük mi lehet az. Akkor éppen 4 kisebb és 4 nagyobb gyerek volt. A kisebbek kiscsoportos korúak, illetve 4 középsős korú, köztük Csilla is. A kicsiknek az volt a feladatuk hogyha van kedvük, akkor bármilyen figurát ezekből a kör, háromszög, négyzet, lyukas, kicsi, nagy stb. logikai lapokból, amit ők elképzelnek vagy belelátnak, azt rakják ki. Én még a kicsikkel a szőnyeg jobb oldalán tevékenykedtem meg segítettém őket, amikor megfordultam, és látom, hogy a szőnyeg másik oldalán Csillus egyik pillanatról a másikra elkezd sírni. Megkérdeztem tőle, hogy Csillus mi a baj? Ő nem szeretne ilyet kirakni. Mondtam, hogy tudod, nem kötelező itt maradni, nyugodtan választhatsz magadnak játékot, mi is nemsokára befejezzük. Ő kilépett a játékból, leült az asztalhoz és onnan figyelt bennünket. Mi a többiekkel folytattuk a foglalkozást. Ezt követően hétfőre következett. Hétfőn Csilla anyja reggel, amikor megjelentek kérte, hogy beszéljünk, hogy mi történt pénteken. Mondtam, hogy semmi az ég adta világon nem történt, se egy hangos szó, se egy kiabálás, mivelhogy ez egy olyan kezdeményezés, amibe a gyerekek bármikor szabadon ki és beléphetnek. Ez már megszokott a csoportban, tudják a gyerekek azt is, hogy azoktól, akik nem vesznek részt egy-egy tevékenységen, azt szoktuk kérni, hogy ilyenkor nyugodtan játszanak, próbáljanak a többiekre is tekintettel lenni, és csendben hagyjanak minket tevékenykedni. Ez nagyon sokszor előfordult más gyerekeknél is, hogy az elején nagyon motiváló a dolog, akkor részt vesz, aztán lankad egy kicsit a figyelme, kilép a tevékenységből és a végén visszatér, mert jön egy újabb játék. Ilyenkor játszani nagyon sokszor lent szoktam hagyni ezt az úgynevezett varázsszőnyeget, hogy a gyerekek maguk is játszhasanak a szőnyegen. Azt el kell, hogy mondjam, olyan szinten szeretik ezt a fajta kezdeményezést, hogy nagyon sokáig kiscsoportban nem mertem addig elővenni ezt a szőnyeget, amíg minden eszköz a rendelkezésemre nem állt, mert abban a pillanatban, amikor nyúltam a szőnyegért, a gyerekek egyik pillanatról a másikra a játékukat a kezükből kidobva már jöttek, hogy áh.. varázsszőnyeg, már tudták, hogy akkor ott mindig történik valami, ott mindig lesz valami érdekes dolog. Tehát semmiképp fegyelmező, vagy gyereket büntetésbe állító eszköz ez a varázsszőnyeg, sőt semmilyen ilyen nincs, hiszen a gyerek szabad akaratát és a személyiséget maximálisan tiszteletben tartva kezelem ezeket a helyzeteket. Utána én Csilla anyjával folyamatosan kommunikáltam, elmondtam azt is, hogy reggel láttam, hogy nehezebben megy az elválás, de azt követően a gyerek részt vesz a tevékenységekben, keresi a társaságomat, kérte, hogy játszak velük. Regővel, Andorral memóriáztak valamelyik nap, kérték, hogy kapcsolódjak be én is a játékba. Csilla kérte, hogy Ildikó néni te is jössz? Igen, ha szeretnétek, akkor természetesen részt veszek. Azt érzékeltem, hogy a reggeli elválás problémás, de folyamatosan minden napról tájékoztattam a szülőt, hogy mi történt aznap, hogyan alakultak a dolgok. Egy szerdai reggelen hívott föl az édesapa, Sanyi, hogy a pszichológus azt javasolta, hogy ne menjen a kislány oviba, merthogy sírt és fél az óvodától és fél Ildikó nénitől. Utána beszéltem a pszichológussal, hogy mi a részemről a következő, mit tehetek ebben az ügyben. Hozzá szeretném tenni, hogy a pszichológus a kislányt a csoportban is meglátogatta még az októberi időszakban úgy, hogy megnézte a többi gyerekkel való együttműködését, illetve velünk is elbeszélgetett külön-külön és együtt is Dánné Évivel. Próbált abban segíteni, hogy hogyan tudjuk még jobban ezt a helyzetet tovább segíteni, de ez az az időszak volt, amikor nem voltak vele gondok. És akkor felhívott Sanyi, hogy nem jön a kislány, várhatóan hétfőn vagy kedden kerül sor a pszichológusokkal való találkozásra. Ezt követően kedden felhívott, amikor éppen szakértői tevékenységen voltam és jeleztem neki, hogyha befejeztem a tevékenységet akkor fel fogom hívni. A pszichológussal beszéltem, ezt követően Sándorral is beszéltem, hogy elindult egy folyamat, és a pszichológus is jelezte, hogy most úgyis következik hamarosan egy nagyobb szünet, várjuk meg, hogy hogyan alakulnak a dolgok. Sándor azt kérdezte tőlem, lehetne-e csoportot váltani. Megkérdeztem, hogy kinek, azt mondta, hogy nekem. Mondtam, hogyha együttműködünk, akkor próbáljuk meg máshogy megoldani ezt a helyzetet. Nem gondolom, hogy ez lenne a megoldás, hanem amint eddig is, ezután is megpróbálok együttműködni velük, és mindent megtenni azért, hogy ez a helyzet rendeződjön. Napközben azt tapasztalom ugyanis, hogy a reggeli elválást követően a gyermekkel nincsen gond. Bábszínházba mentünk, ott ült velem egy sorban a buszon és egész úton beszélgetett stb. Tehát nem látom azt, hogy a társaságomban bármilyen szorongás látható lett volna. Megkérdezte tőlem Sándor, hogy nem lehetne-e, hogy én csak az irodában dolgozzam, mint óvodavezető. Ő ezért fizetni is hajlandó lenne. Mondtam, hogy próbáljuk azt a megoldást megkeresni, hogy együtt dolgozzunk, és megpróbáljuk ezt a helyzetet megoldani.

Szardán jött a kislány, akkor jöttem én is. Reggel volt egy rövid sírás, azt követően hamar rendeződött a helyzet, a gyerek feloldódott és ment játszani. Én kifejezetten nem kerestem az ő társaságát, megvártam, amíg ő közelít. Éppen akkor mikulásra készültünk. A felkínált tevékenységekbe ő bekapcsolódott. Ő jött oda, hogy szeretne díszit venni, és amikor kezdeményezésre került a sor, akkor a keresztanyja mellett ülve figyelte a tevékenységet. Belépett és vissza is ment körülbelül 3-4 alkalommal a tevékenység során. Rendeződni látszott a helyzet. Ezen a héten pénteken délután kaptam egy újabb telefont Sándortól, amiben azt mondta, hogy a pszichológus javasolta, el kéne vinni ebből a csoportból a gyereket. És hogy lehetne-e az a megoldás, hogy Szabóné Tóth Andi átkerül a csoportba helyettem? Erre én azt mondtam, hogy nem, mire a válasza az volt, hogy rendben van, elviszem a gyereket innen másik óvodába, de akkor te leszel a következő. És hogy ezt ne vegyem fenyegetésnek, de az nem lehetséges, hogy ő, aki több generáció óta itt lakik a faluban, miattam az ő gyerekét el kelljen vinni az óvodából. Azt mondtam neki, hogy beszéljünk, felajánlottam már korábban egy fogadóórát, hogy mindkét szülő jelenlétében ülünk le és próbáljuk megoldani a fennálló helyzetet. Ők mit látnak nehézségnek, én mit látok nehézségnek, ha kell a pszichológus jelenlétében. Utána jegyző asszonyt és Gellértet is tájékoztattam erről a helyzetről. Segítséget kértem abban, hogyan lehet ezt a helyzetet megoldani. Ezt követően hétfőn került sor egy olyan megbeszélésre, ahol polgármester úr, jegyző asszony, a pszichológus, a két szülő és én voltam jelen. Ennek úgy értékeltem a végkimenetelét, hogy kompromisszumok mentén megpróbáltunk egy lehető legjobb megoldást kihozni. Hogy a kislányt a dajka néni fogadja reggel, én próbáljak meg háttérbe húzódni, úgyis már csak pár nap van vissza a tanévből, jön egy szünet, aztán következik január, amikor Évi lesz a csoportban délelőtt. Én megpróbálom háttérbe húzódni, illetve amire én belépek a csoportba, addigra már ezek a reggeli szorongások, elválási nehézség oldódik talán, így álltunk fel az asztaltól. Utána jött a csütörtöki testületi ülés és itt tartunk jelenleg. Én a 2. beadványban felsorolt dolgokban és az adott kislányt érintőleg is teljesen tiszta lelkiismerettel állok és beszélek itt veletek. Sem most, sem a korábbiakban, sem az ő esetében, sem más gyerek esetében semmilyen fizikai, lelki sérülést szándékaim szerint nem okoztam gyerekeknek, és nem szokásom kiabálni.

Szabó Gellért: Köszönjük szépen. Ez a teljes kép. A kivizsgálásnak a lefolytatását mindenképpen fontosnak tartom. Amint említettem, a képviselő-testületből külön bizottság létrehozását nem javaslom, azt viszont igen, hogy szakértők bevonásával történjen meg a helyzet feltárása és ebből állásfoglalás, következtetések, megállapítások levonása. Krisztinával most a délelőtti folyamán tájékoztódtunk, és hogy mire jutottunk annak közlésére megkérem őt.

dr. Lajos Krisztina: Nagyjából odáig jutottunk, hogy mindenképpen szükséges a külső szakértő, szakértelem ahhoz, hogy tisztán lássuk a kialakult helyzetet. Javasolni szeretnénk a gyermekjogi képviselőt megkeresni, akit bevonnánk ebbe a munkába. Javasolnánk egy óvodapedagógus szaktanácsadó bevonását, aki kifejezetten óvodai területen bír tapasztalattal és tudással, ő Ferenczonné Kerekes Edit, aki egy magánóvodát vezet Kecskeméten és tanított a Tanítóképző Főiskolán. Azt gondolom, pszichológus szakember is szükséges, ezért aki most Csillával foglalkozik pszichológus legyen ebben a bizottságban, merthogy látja a folyamatot és Csilla érdekeit és személyiségét is jól ismeri. Javasolnám még felkérni a Tiszakécskei Pedagógiai Szakszolgálat pszichológusát, aki óvodába szerintem nem jár ki.

Hádingerné Harnos Ildikó: De igen. Juhász Dórának hívják. Volt már eset, hogy az óvodában gyereket a helyszínen megfigyelt, illetve nevelési tanácsadón tavaly előtt volt nála gyermek.

dr. Lajos Krisztina: Hogy aztán ő jön-e, vagy a szakszolgálat vezetője másik pszichológust küld, mert van egy férfi is, ha jól tudom, azt majd eldöntik a szakemberek, hogy ki az, aki illetékes ide. A felkérés az intézményhez megy. Ami még felmerült, merthogy a szülők gyakran arról beszéltek, hogy gyermekvédelem, és kifejezetten kérték, hogy Pekár Renáta, mint család- és gyermekjóléti szolgálat vezetője is ott legyen. Renátának szakmai felügyelete a Tiszakécskei Járásnál van a központban, ezért a központot keresnénk meg, hogy delegáljanak egy szakembert ebbe a bizottságba. Én ennyit gondolnék, de még lehet ötlet vagy javaslat, vagy részletekről felmerül valaki, aki tudna segíteni.

Kozma-Gyenes Tünde: Mindenképpen járáson belül kell megoldani? Tehát mindenki védelme érdekében kérdezem ezt, hogy ha a másik fél megtudja, hogy Ildikó kit ismer és kit nem ismer ezek közül az emberek közül, nehogy ebből is egy nem várt félreértés legyen.

Hádingerné Harnos Ildikó: Én Dórával egyszer találkoztam, mikor jött egy gyereket vizsgálni a csoportba. Az új pszichológust olyan szinten ismerem, hogy az augusztusi szülői értekezleten

Nóra elhozta és bemutatta, hogy nevelési tanácsadási kérdésben hozzá lehet fordulni. Névről ismerem, abban a 20 percben találkoztam vele. Más szinten nem vagyunk szakmai kapcsolatban.

Kozma-Gyenes Tünde: Szerintem a pszichológus maradjon, aki eddig Csillával foglalkozott, mert őneki van eddig a legnagyobb szakmai rálátása.

Szabó Gellért: Rajta kívül akkor volna még kettő. A pedagógiai szakszolgálat, illetve a Tiszakécskei Gyermekjóléti Központ.

dr. Lajos Krisztina: De onnan nem biztos, hogy pszichológus jön, hanem más akár szociális munkás vagy a központ vezetője. Felmerült Ildikó az is, hogy hogyha te úgy gondolod, hogy a te részedről is szeretnél valakit delegálni ebbe a bizottságba, mert szaktekintélynek tekinted, vagy független szakértőnek, akkor úgy gondolom ő is.

Szabó Gellért: Ott nem tudtunk dűlőre jutni Krisztinával, hogy az általunk felkért szakértők és szervezetek majd egy munkacsoportot képeznek-e és együttesen alkotnak valamit, vagy külön-külön vizsgálódnak és állítanak össze valami anyagot. Még egy dolog, ami ebből a levélből az ultimátum jellege miatt következik, úgy gondoljuk, hogy talán mi leszünk, akik ezt a folyamatot gyorsabban tudjuk lefolytatni, de valószínű, hogyha az Oktatási Jogok Biztosa indokoltnak látja vizsgálatot indítani az ettől függetlenül fog majd lezajlani.

dr. Lajos Krisztina: Az a javaslatom, hogyha ezt a bizottságot megalakítjuk és a képviselő-testületet a szakértői gárda segíti, akkor Ildikót mentsük fel az óvodapedagógusi munkája alól, és adunk egy harmincnapos határidőt ennek a bizottságnak, hogy vizsgálódjon. Megkérnénk addig arra, hogy csoportban ne, csak a munkaszervezési és vezetői feladatokat végezd.

Szabó Gellért: A heti 10 órás óvodapedagógus kötelezettség lenne felfüggesztve a 30 napos időre.

dr. Lajos Krisztina: Ha elkészül ez az állásfoglalás nem tudom eldönteni, hogy mi a jó. Mindenki készíti egyet-egyet, megkapják a képviselők és ebből próbálunk levonni következtetéseket?

Hádingerné Harnos Ildikó: Tanulmányoztam az Oktatási Jogok Biztosának a szerepkörét is valamennyire, de én sem vagyok tisztában. Az én olvasatomban ő egy békéltető jellegű feladatot tölt be, az oktatás bármely résztvevője tehát szülő, tanuló vagy gyermek, illetve érintett pedagógus csoportjai is fordulhatnak hozzá. Jogsérelem esetén 1 évnél régebbi ügyekben nem vizsgálódik, illetve olyan esetekben sem vizsgálódik, amikor már lefolyt esetlegesen egy bírósági eljárás vagy folyamatban van. Az ő feladatának a vége egy javaslattétellel az esetleges jogsérelem megszüntetésére. Nagyjából ennyit bírtam kisilabizálni abból, ami rendelkezésre áll.

Esetleg gondolkodhatnék egy kicsit, ki az, akit én gondolnék szakértőnek? Nyilván ez a bizottság, gyanítom januárban fog aktívan működni. Ha van erre lehetőségem január első hetében jelezem.

dr. Lajos Krisztina: Első napjaiban. Akkor küldjük el a felkérőket, és elkészül a mai jegyzőkönyv.

Hádingerné Harnos Ildikó: Akkor másodikán vagy harmadikán bezárolag. Addigra jelezni fogom, hogy van-e valaki, vagy nincs.

Szabó Gellért: Jó. Ennek fényében kérem a képviselő-testületet, hozzunk határozatot a fentiekről.

A képviselő-testület egyhangú szavazással az alábbi határozatot hozta:

91/2019. önk. hat.

Óvodavezető pedagógiai munkájával kapcsolatos
szülői kifogások kivizsgálása

Határozat

- 1) A képviselő-testület elrendeli a tárgyban érkezett három beadvány alapján az óvodavezető pedagógiai munkájával kapcsolatos vizsgálat lefolytatását (Szabóné Jurászik Csillák kérelme + Zsámboki Irén képviselte szülők kérelme + az Óvodavezető mellé állt szülők kérelme).
- 2) A testület nem hoz létre külön bizottságot a vizsgálat koordinálására, azt maga látja el.
- 3) A testület a vizsgálat tárgyszerűségének biztosítására a polgármester és a jegyző útján az alábbi szakértők, intézmények bevonását tartja szükségesnek:
 - a területileg illetékes gyermekjogi képviselő
 - óvodapedagógus szaktanácsadó (Ferenczyné Kerekes Edit, Kecskemét)
 - Szabó Csilla szülei által felkért pszichológus (Oppelt Józsefné)
 - a Bács-Kiskun Megyei Pedagógiai Szakszolgálat Tiszakécskei tagintézménye által kijelölt pszichológus
 - a Tiszakécskei Járási Gyermekvédelmi Központ tárgyban illetékes szakértője

- lehetőségként Hádingerné Harnos Ildikó által jelölt, a tárgyban járatos szakértő.
- 4) A képviselő-testület Hádingerné Harnos Ildikó óvodavezetőt kéri a vizsgálatban való konstruktív együttműködésre, azonban az ennek teljesítésén felüli heti 10 órás óvodapedagógusi kötelezettségének teljesítése alól a vizsgálat idejére felmenti.
- 5) A vizsgálatához fent jelzett szakértők felkérésének határideje 2020. január 3., a vizsgálat lefolytatásának kitűzött határideje 2020. január 31.

Határidő: lásd az 5. pontban

Felelős: dr. Lajos Krisztina jegyző

dr. Lajos Krisztina: Kaptunk olyan javaslatot, hogy leültetni a feleket, és itt akár tág környezetről is beszélhetünk vagy szűkebbről, és szakember vagy mediátor segítségével oldani a helyzetet, esetleg kompromisszumos megoldást találni. Nem tudom, hogy erre ki az, aki nyitott a szülők részéről.

Kovács István: Jó lehet ez, hogy békéltessünk, ültessük le a feleket, de azt gondolom, hogy ezen már túl vagyunk. Egy ilyen hangvételű levelet, illetve mondhatom, hogy egy jó nagy falhoz állítást kaptunk csütörtökön. Én csak hallgatója voltam ennek az egésznek, habár a személyes véleményemet is szeretném erről elmondani. A 2016-os és a korábbi esetekről nem is nagyon tudok nyilatkozni, de nagyon információm sincsen. A jelenleg tervezett kivizsgálás mindenképpen az egyetlen egy fennálló esetre kell csak, hogy szorítkozzon. Úgy gondolom, 3-4 évvel ezelőtt is megvolt a szülőknek a lehetősége, hogy valamilyen formában a dolgok után menjenek. Én azt gondolom, hogy ennek a 80%-a már elmúlt, ergo szinte foglalkoznunk sem kellene vele. A múltban még a szakértő sem tud állást foglalni. Ami még kérdés Ildikóhoz, hogy nagyon sok apróságot is elmondta a kettőtök kapcsolatáról, illetve a csoport működéséről. Annyi kérdésem lenne csak, hogy amiket elmondta más pedagógus is alá tudja támasztani?

Hádingerné Harnos Ildikó: Szerintem igen.

Kovács István: Azért tettem fel a kérdést, mert vagyok abban a szerencsés helyzetben, hogy nekem is van két gyermekem és tudom, hogy nagyjából hogyan működik a gyermeknevelés, meg tanultam is rengeteget róla és tudom, hogy minden otthonról indul. Mert a legfontosabb a gyerek számára mindig a szülő véleménye, és kérdezem akkor, hogy hogyan támogatom a gyereket abban, hogy segítsen a csoportba, bármilyen csoportba való beilleszkedését? Azzal indítom-e el, hogy támogatom lelkileg is, vagy pedig erősítem benne azt, ami például Csillában kialakult?

Szabó Gellért: Éppen ez az, amit mi megítélni nem tudunk, amihez kellenek a szakértők.

Kovács István: Tegyük fel, kivesszük Ildikót 30 napra a csoportszobából. Akkor bármelyik szakértőnek, hogyan lesz lehetősége arra, hogy együttes munkát vizsgálni tudjon?

Szabó Gellért: Ez nem zárja ki őt arra az időre, amíg a szakértő számára szükséges.

Takácsné Kis Márta: Azt nem mondhatjuk meg a szakértőnek, hogy a régebbi dolgokkal ne foglalkozzon, hiszen az a gyerek, akivel történt valami, az viszi magával.

Kovács István: Igen, de kérdezem váltig, hogy miért pont most? Hol maradtak a választáskor? Az rendben van, hogy persze félt mindenki. De számomra a félelem semmi más, csak tudatlanság.

Kutasi Ferenc: Hát igen. Viszont nézd a másik oldalt is, hogy valami következménye mégis lett.

Kovács István: Lehetséges, de mindennek megvan az ideje. (Kutasi Ferenc közbeszól: Ez igaz.) Ami csütörtökön lefolyt én ebből egy bosszúhadjáratot éreztem ki.

Hádingerné Harnos Ildikó: Hozzátehetek egy gondolatot? Azok a szülők, akik 2016-ban a nagy SZMK-hoz fordultak, nem ezek a szülők voltak.

Kozma-Gyenes Tünde: Kik a 2016-osok nekünk azt szabad tudni?

Takácsné Kis Márta: Ők azok, ők voltak azok a szülők, akik az annak idején történt dolgokat merték elmondani most, a 2016-os eseteket.

Hádingerné Harnos Ildikó: 2016-ban nem ezekről a gyerekekről volt szó.

Szabó Gellért: De ők csak nem valótlanságot mondtak, amikor a saját példájukat említették? Tehát a Nagy Benett. (Hádingerné Harnos Ildikó közbeszól: Nem volt ott 2016-ban a Benett.)

Kutasi Ferenc: Akkor ezek már azóta rakodtak rá?

Hádingerné Harnos Ildikó: Nagy Benett nem volt ott 2016-ban. A szülők nagy része ezekből a szülőkből még ott volt, akik anno kezdeményezték és felvállalták a képviseletet. Most májusban, amikor a pályázatomat véleményezték, akkor ők újabb bizalmat szavaztak. Ők felvállalták 2016-ban is a véleményüket! Ott a testületi ülésen elhangzottak ezek a dolgok, és utána látva a folyamatokat nekem folyamatosan az a visszacsatolás érkezett, hogy örömmel vesznek, látnak változásokat. Óvoda szinten és saját szinten is, kommunikáció terén, minden téren, és számomra

ez az egész eset most, mint derült égből a villámcsapás úgy érkezett. Hiszen azzal a tudattal voltam vezető múlt csütörtökig, hogy mind a szülők mind a teljes kollektíva támogatását a pályázatomból élveztem. Már olyanokat is hallottam, hogy a kollektíva meg van félemlítve, és nem mondhatják el a véleményüket. Amikor a kollektíva a pályázatokról nyilvánított véleményt, és tudjátok jól, hogy volt másik pályázat, az én távollétemben, tehát nem is voltam az óvodában aznap, amikor a szavazás megtörtént Ádámné Maróti Erika vezetésével, 100%-ban az én pályázatomat névtelen szavazás útján támogatták. Tehát maximálisan lehetőségük lett volna arra, hogy azt mondják, hogy... 2016-ban az is hozzá tartozik a teljes történethez, hogy amikor megvolt az ominózus testületi ülés, én utána Gellértet megkérdeztem, hogy hogyan látják jobbnak az óvoda működését velem, vagy nélkülem. Másnap reggel bementem az óvodába, összehívtam a teljes alkalmazotti kört, óvodapedagógust, dajkát, ped. asszisztenst, és azt mondtam, azt szeretném kérni, hogy kivonulok az irodába és a helyettesem vezetésével hajtsanak végre egy titkos szavazást, hogy velem vagy nélkülem szeretnének dolgozni. Tovább folytassuk-e együtt, megvan-e a bizalom vagy nincs? Utána kimentem, és egy tartózkodással a 10 kolléga azt mondta, hogy ők velem szeretnének együtt dolgozni. Utána átjöttem a hivatalba, elmondtam Gellértnek meg Krisztinának, hogy ez az eredmény született, de amennyiben úgy látják jónak, akkor én most 2016 júniusban kész vagyok felállni a vezetői székbe. Azt mondta Gellért is meg Krisztina is, hogy Ildikó, ez egy visszajelzés volt. Azt szeretnék, hogy ebből tanulj, ez egy segítő szándékú dolog volt. Én onnantól fogva maximális erőbedobással és minden egyes lehetőséget megragadva azon dolgoztam, hogy ha elveszett egy bizalom, de valahol megjött, ezt a bizalmat semmilyen szinten nem állt szándékomban és nem áll szándékomban semmilyen módon, sem egy gyerek sem x gyerek miatt, sem titkosan, sem sehogy eljátszani. Azon dolgoztam és azon vagyok a mai napig is, hogy nemcsak a csoportomba járó 21 gyereknek, hanem a rám bízott hatvan valahány gyereknek és a teljes óvodának, meg nyilván ez alatt már egy szentkirályi távlat is érzékelhető, és mint szentkirályi polgár, mivel itt lakom a faluban, egy olyan része legyek, aki nemcsak az óvodáért, hanem a faluért is mindent megtesz. Maximálisan igyekeztem minden lehetőséget ebből kihozni, egyre jobban törekedve arra, hogy minden szinten... és erre talán Erika tudna válaszolni, hogy milyen szintű megbeszéléseink vannak napi szinten vele. Tágabb értelemben a nevelőtestülettel, nyilván azokba a kérdésekbe bevonva, amik már őket is érinti és kétségtelen tény, hogy óvodavezetőként a döntést mindig nekem kell meghozni, de hogy minden egyes kérdésben minden személyi, tárgyi, pályázatok, csoportbeosztás, gyerekek hogy legyenek. Például a legutóbbi előterjesztés a létszámmal kapcsolatosan, mindenféle ilyen dologgal kapcsolatosan mi folyamatosan konzultálunk. Elmondhatom azt, hogy jelen pillanatban is élvezem a kollektívának, ha nem is a teljes kollektívának, mert nyilván érthető, hogy van benne olyan személy, aki családilag is érintett, bár ő elmondta nekünk is, és elmondta a testvérének is megbeszélés kapcsán, hogy ő semmi olyat nem tapasztalt velem kapcsolatosan, ami a gyerekekre akár rákiabálásra, vagy bármilyen kapcsolatos. Most is a kollégák is támogatnak.

Kutasi Ferenc: Én azért hozzáfűznék pár dolgot még ahhoz, ami most elhangzott. Figyeltem végighallgatva a dolgot, hogy hogy és mint is látod ezt az egész történetet, és most már értek több dolgot. Nem tudom hány éve ismerjük egymást, hogy idejöttél Szentkirályra. Ahogy indult a történet, voltak konfliktusok, ami kicsúcsosodott 2016-ban abban a bizonyos testületi ülésben, ahol ténylegesen bizalmat kaptál azzal, hogy az eddigi dolgokat felejtjük el, és legyen egy új kezdet, amiben nem lesznek problémák. Igazából nem is jutott el komoly ügy szerintem a testülethez. Hivatalhoz igen, meg a háttérből jött egy-egy információ, de komolyabb nem történt. Gyakorlatilag idén újra lettél választva maximális szülői támogatással és nevelőtestületi támogatással, tehát van egy 5 éves mandátumod. Ehhez képest jött a héten a hivatalba egy ügy, ami csütörtökön kicsúcsosodott a testületi ülésen, ami gyakorlatilag rosszabb helyzetet vázolt fel, mint ami volt 2016-ban. Ennek fényében, ha jól tudom kaptál egy ajánlatot, hogy közös megegyezéssel vessünk véget ennek a szerintem kínos történetnek, és te gyakorlatilag ma azt a választ adtad erre, hogy nem érzed megalapozottnak a vádak, úgy gondold, hogy te ebben vétlen vagy, és értetlenül állsz a történetek előtt. Amit tapasztaltam most, és nekem ez volt egy új dolog, hogy ezt te tényleg így is gondold, így érzed, és el is hiszed. A probléma az, hogy a saját meggyőződésed és a saját tapasztalatod nem ez. Tehát nem így van, ahogy látod, nem így van, ahogy gondold. Főleg a szeretetről, az agresszióról szóló rész, legyen az fizikai vagy verbális. Saját szememmel láttam dolgokat, saját fülemmel hallottam dolgokat és nemcsak 2016-ban, hanem azóta is. Tehát ez nem így van. Most ezt nem azért mondom, hogy kétségekbe taszítalak, hanem hogy gondolt át még egyszer a dolgot, hogyha tényleg kijön egy vizsgálat, ami téged tesz felelőssé, nem kérheted az eredményt, előre nem fogja senki borítékolni neked, hogy te tényleg rendben vagy és vétlen vagy, az neked a pályád végét jelenti, mint pedagógus. Tehát gondolt át még egyszer a dolgot ezt

kérném. Nem akarok konkrétumokat mondani, pedig tudok. Azt hiszem, elmondhatom, hogy ami régen volt az régen volt, de nem múlt el. Mert a nyomai még megvannak most is a gyerekekben meg a szülőkben is. Ezért jöttek el a szülők, és ezért ez az én véleményem is. Ezen felül nyilván azóta is voltak történetek, amikor a hangod, amit a gyerekeknek mondasz, a fecskéháznál hallatszik. És ez idei történet. Az azért nem azt jelenti, hogy szépen elbeszélgetsz a gyerekekkel. Tehát gondolt át még egyszer. Ha ennek ellenére az a meggyőződésed, hogy a jelenleg kialakult hangulatot figyelembe véve meg helyzetet, kitöltöd a mandátumodat, és tudod ezt úgy kezelni, hogy békesség lesz és nyugalom az óvodában, akkor csináld tovább, erre megvan a lehetőség, de én tartok tőle, hogy ez megint csak a szőnyeg alá seprése a problémáknak. Ez borult ránk csütörtökön és minél jobban dagad, annál több embert fog maga alá temetni.

Takácsné Kis Márta: Én is azt látom Ildikó, hogy szeretnéd legjobb szándékod szerint csinálni. Azt gondolod, hogy ez így jó, ahogy van. Egy független szakértői bizottság, én annak örülnék, ha egyértelművé tenné számunkra is, hogy ne úgy üldözzük el Ildikót, hanem mondják ki, hogy tényleg jól látták a szülők, vagy tényleg nem.

Kutasi Ferenc: Az is igaz, hogy megteszel mindent. Elkezdted beilleszkedni a közösségbe, és elhiszem azt, hogy szeretnéd, nagyon akarod csinálni, mert teljesen ez a meggyőződésed, ez látszik. Csak az meg az én meggyőződése, hogy van egy olyan alaptermészeted, ami a gyerekek között nem szerencsés, és igazából a kollégák, emberek között is olyan elvek alapján irányítod a beosztottaidat, amit egy óvónő lelkiségű ember a tűréshatáron belül megcsinál. Nem mindenki ilyen, azt azért hozzáteszem. Egyszerűen gondolt át még egyszer én azt mondom. Tehát hogyha elé állsz egy vizsgálatnak, a szülők ugyanezt végig fogják mondani a vizsgálaton, ami itt a testületi ülésen volt, és amit visszahallasz a faluból úgy összességében. Attól tartok, majdnem azt mondom, hogy a vizsgálat eredményétől függetlenül, a kedélyek idővel talán lecsillapodnak, de ezek bármikor újra előjönnek. Egy pici szikra kell hozzá, mint most. Tehát vannak történetek, amiket sajnos ki kell mondani, nem lehet már megjavítani. Szerintem ez ilyen.

Szabó Gellért: De hiszen éppen ez az, amiről képviselőtestületi döntést hozni nem tudunk.

Kutasi Ferenc: Személyes véleményemet mondtam el.

Bimbó Ferenc: Igen, de nem vagyunk pszichológusok, nem vagyunk óvodapedagógusok. Főként képviselő tagok vagyunk, akik hozzáértő szakembereket keresnek, hogy segítsenek nekünk ebben.

Kovács István: Azért gondoljunk bele, mint testület abba is a saját magunk védelme érdekében, hogy ért minket egy vád. Ha ennek valamilyen formában nem megyünk utána, és azzal, hogy Ildikó simán beadja a felmondását, megszűnik a munkaviszonya, az azt gondolom, senkinek sem lenne jó. Nehogy félreértsetek, a lényeg az, hogy ennek nem szabad így teret engedni, hogy ilyen még egyszer akármilyen más témában előfordulhasson. Hogyha érkezik aláírásokkal, tényekkel alátámasztva hasonló beadvány akárkinek a személyét illetően, akkor azt bizony kövesse egy alapos kivizsgálás. De én ilyennek nem engednék teret, és most a megálljt ezzel a vizsgálattal abszolút alá tudjuk támasztani.

Kozma-Gyenes Tünde: Igen, mert ilyen alapon ki lesz a következő pedagógus?

Kovács István: Mert a következő az volna, hogy a testület valamiért rosszul döntött, és akkor álljon fel a képviselőtestület?

Kutasi Ferenc: Alapvetően igazuk van. A probléma, az hogy a gyakorlat kicsit más, mivel ez már a második eset, hogy az óvodavezetőnek nekimennek 10 éven belül, és hiába fogadkoztunk utána, mégis eljutottunk újra ide. Akkor nem történt igaz semmilyen vizsgálat. Most, ha történik, nekem az a kétségem, hogy az indulatokat nem fogja lehűteni. Azoknak az embereknek a véleményét nem lehet megváltoztatni akár pro akár kontra. (Kovács István közbeszól: Ebben biztos vagyok.)

Kutasi Ferenc: A testület lesz védve talán. Annyi, hogy a saját hátsónkat próbáljuk így menteni.

Kovács István: Én inkább úgy fogalmaznék, nem engedünk teret a további hasonló dolgoknak.

Szabó Gellért: István, az, hogy minek engedünk teret és minek nem, ezt nem mi döntjük el.

Kutasi Ferenc: Pontosan. Mi a saját véleményünkre, a saját családunkra, baráti körünkre vagyunk ráhatással valamilyen szinten. A falu nem belőlünk áll. (Kovács István közbeszól: Ez természetes.)

dr. Lajos Krisztina: A vizsgálatot mindkét fél kérte és mindkét fél írásban, úgyhogy ezt nem lehet nem megcsinálni. Egyértelmű, hogy ezt meg kell tenni, de ők nem fognak dönteni a testület helyett.

Kovács István: Azt beszéltek-e már, hogy mivel írásban érkeztek levelek mindkét fél részéről, milyen választ adjunk a csütörtöki, nevezzük így beadványnak?

Szabó Gellért: A mostani testületi ülésen született az a határozat, hogy külön bizottságot nem alakít a képviselő testület, önmaga látja el ennek a vizsgálatnak a koordinációs szerepét, és szakértőket kér fel ilyen és ilyen intézményektől, Ildikót pedig a pedagógiai munkavégzés

kötelezettsége alól felfüggeszti a vizsgálat idejére. Ezt tartalmazza a határozat. Hogy ez mire elég, fel nem foghatom.

Bimbó Ferenc: Egyelőre jobbat kitalálni nem tudunk.

Kovács István: Ha szerencsénk van akkor elég arra, hogy lefolyják ez a vizsgálat, ha nincs szerencsénk, akkor pedig indul egy másik vizsgálat is.

Szabó Gellért: Igen, de azt sem tudom, hogy milyen kimenetet remélhetünk ennek a dokumentumnak vagy dokumentumoknak, amik majd létrejönnek, és azt sem tudom, hogy mennyire lesz megnyugtató mindannyiunk számára. (Kutasi Ferenc közbeszól: Hogy mit kezdünk majd vele.)

Takácsné Kis Márta: Mert attól még nekünk kell döntenünk. (Szabó Gellért közbeszól: Ez biztos.)

Kutasi Ferenc: Igazából döntési jogkörünk ebben az ügyben nem sok van. Ildikónak van egy határozott idejű szerződése, meg lett választva. Ebben az évben.

Szabó Gellért: Ha olyan főbenjáró vétek derül ki, ami megpecsételi az ő sorsát az az egyik véglet, a másik véglet az, hogy igazítani kell itt is, ott is, amott is, és dolgozatok továbbra is együtt. Ez a két verzió képzelhető el.

Kutasi Ferenc: Nekem az a félelmem hogy ez újra csak indulatok lecsillapítására lesz csak jó. Ezt valószínűleg nem fogjuk kikerülni úgy sem. Az a kérdés, hogy mennyire lesz rossz a helyzet.

Szabó Gellért: Ebből mindenképpen csakis veszteséggel tud kijönni bármelyikünk is. Mert ha Ildikó azt a választ küldte volna, hogy köszönöm befejeztem, akkor az utóbbi szülők, akik a 3. beadványt írták, álltak volna elénk, hogy fiúk, nem ezt vártuk volna tőletek.

Kutasi Ferenc: Tényleg nincs jó megoldás, mert akkor ez meg egyfajta felhatalmazást adna, hogy ha sok szülő összefog, akkor el lehet távolítani bárkit. (Szabó Gellért közbeszól: A polgármestert is.)

Kutasi Ferenc: Ez sajnos már a második eset, és nem tudtunk neki gátat szabni. Ennek mi az oka, az már érdekesebb.

Kozma-Gyenes Tünde: Volt szó róla, hogy a két csapatot összehozni. Most mindenki fél tőle, de nem tudom, esetleg egy értelmes mediátor valamennyire tudná-e csillapítani, mert akik a 3. kérelmet beadták, ők sem lesznek kevésbé harciasak a másiknál. Feldühíti egyik is egymást a másik is egymást, és majd az utcán kötünk ki. Valamikor januárban ezt kihirdetni, hogy ne csak levélben küldjétek el, hogy ez történt, hanem jöjjenek el ők is, akár te is Ildikó, és velük szemben elmondjuk, hogy ez a döntés született, és elindul ez a vizsgálat.

Szabó Gellért: Ahhoz nem kell összehívni, hogy tájékoztassuk őket, mert a tájékoztatást megkapja külön-külön mindegyik. Hogy csoporton belül miféle érési folyamatok indulnak el, ezt nem tudom.

Kozma-Gyenes Tünde: Nem szeretem a vitát, konfliktust, az összecsapásokat. Kicsit balanszírozni kellene a két csapat közt akár segítséggel is, mert az kinek lesz jó, hogy majd egész évben verekednek az óvoda parkolóban, mert te úgy, én meg így? Ezt el tudom a látottak alapján képzelni.

Szabó Gellért: Külön-külön beszélve ma mindkét tábornak egy vagy néhány képviselőjével, azt tudom mondani, hogy talán nem a fegyverkezés fázisában vannak. De hogy ez csak annak az egy-két embernek az álláspontja-e, akikkel ma beszéltem, vagy pedig egy elejtett szó éppen az ellenkezőjére fordítja ezt a most még billenékeny állapotot, ezt lemérni nem tudom.

Kutasi Ferenc: Egy biztos, szükség van valamilyen fórumra, ahol ezt kibeszélhetjük magunkból.

Kozma-Gyenes Tünde: Kulturáltan, mert talán egy közösségi téren nem esnek egymásnak.

Kutasi Ferenc: Nagyon nehéz egy tömeget kordában tartani. A falugyűlések egy külön élmény, meg az olyan fórumok, ahol indulatok vannak, ráadásul itt ellenérdekelt szereplők egyazon témában, de muszáj lesz ezt felvállalni. Kell, hogy beszéljünk róla, vitatkozzunk, másként nem fognak lenyugodni.

Kozma-Gyenes Tünde: Nem is tudom egyszer kellene-e.

Kutasi Ferenc: Lehet ezt többször is, majd meglátjuk.

Szabó Gellért: Egyelőre induljunk el. Gondolkoztam a napirendi pont címén is. Mert ugye fontos, hogy az óvodavezető pedagógiai, nem az intézményvezetői munkájával kapcsolatos szülői kifogás kivizsgálása a tárgy. Ha kifogás, akkor csakis Csillára gondolok, ha pedig kifogások, akkor esetleg nemcsak múltbeli, de más jelenbeli gond is felmerülhet. Ezek mind olyan dolgok, amik, ha elindul a vizsgálódási folyamat derülhet fény rá, hogy Ildikó, teljesen jók a megérzéseid és csak a te szemszögedből látható, ami a csoportban zajlik, vagy létezik más olvasata, más nézőpontja is a munkádnak, ami viszont már hozzád, legalább is a lelked mélyéig nem jutott el, vagy nem érzékelted ennek a létezését. Csak elindítani tudjuk ezt a dolgot, hogy mire fordul ki, nem tudom.

Takácsné Kis Márta: Ilyen meghallgatás nekünk és Ildikónak is jót tenne, mert amikor megválasztottuk én teljesen meg voltam győződve, hogy minden rendben van, hiszen az volt leírva. Ettől függetlenül hall az ember ezt azt, de gondoltam, hogy ha ezt leírták, bevállalták akkor azok kezelhetők. Most csütörtökön hallottuk az egyik felet, amit te nem hallottál, aztán most olvassuk ezt a másikat. Tehát hogy vajon ott hogyan tudnának megnyilvánulni az emberek, kíváncsi lennék rá.

dr. Lajos Krisztina: A felkérés három levélen alapulhat, mert mind a három levél ugyanazt kéri. Ha tényszerűek akarunk lenni, mind a három levél kéri a vizsgálatot. Szabóné Jurászik Csilla, a szülők, amit felolvastak csütörtökön, meg ami ma érkezett. Ez a három levél, ami a vizsgálódásnak az alapja és majd a szakértő eldönti, hogy merre halad. Nagyon nem lesz egyszerű szerencsétleneknek, szerintem jó, ha egyáltalán valaki szakértő bevállalja ezt a történetet, mert annyira összetett és szövevényes, de a három levél az, amit nem kell szűrünk szerintem.

Bimbó Ferenc: Igen és látják a szakértők is, hogy pro és kontra innen is érkezett levél, amonnan is érkezett levél és ezt egyben kéne kezelni.

Kozma-Gyenes Tünde: Keresni kell addig, míg nem vállalja valaki.

Takácsné Kis Márta: És Ildikó, te ezt lelkileg hogyan bírod?

Hádingerné Harnos Ildikó: Nehezen. Megmondom őszintén, hogy 2016-ban is, és most is kértem lelkész asszonytól, Hajnalkától segítséget, de rengeteget gondolkodtam a dolgokon. Nagyon sokat. Kollégáktól, szülőktől, falubélitől az elmúlt napokban annyi telefon, személyes megkeresés és megerősítés érkezett, hogy ne hagyd magad, mi veled vagyunk, látjuk a dolgokat. A szülők is összeszerveződtek a tudomon kívül, és tájékoztattak arról tegnap este, hogy született a részükről egy beadvány, amit be fognak hozni a Polgármester úrhoz és rengeteget tépelődtem rajta. Főként azon, hogy mi az, amit valaki így lát belőlem, valaki meg teljesen mást. Mi az, ami belőlem úgy jön le, amire az egyik ember azt mondja, hogy imádattal megy be a gyerek, a másik ember meg azt mondja, hogy ettől az óvónénitől. Én ugyanaz az ember vagyok, mint tavaly októberben voltam, amikor ez a kislány ugyanúgy jött és ugyanúgy együttműködött velem a szülő is meg mindenki. Én is teljesen abban a tudatban működtem, mint óvónő, mint óvodavezető, hogy rendben vannak a dolgok. Azért is állok egy kicsit értetlenül afölött, amit te mondasz Feri, a legnagyobb tisztelettel elfogadva a véleményedet, hogy a kollégák velem szemben... most is folyamatosan égnék a telefonjaik és hívogatnak, hogy mi van, hogy döntöttél, mit csinálsz stb.

Kutasi Ferenc: Bizonyos szempontból én is kolléga vagyok, és mindig is nagyon tudatosan törekedtem arra, hogy a véleményemet veled munka közben soha nem közöltem. Szerintem nem érezted rajtam, hogy én mit gondolok. Én ezt munkának tekintem, amit végzünk napközben, ezt így gondolom helyesnek. Ha van rá fórum meg lehetőség, akkor elmondom a véleményem.

Hádingerné Harnos Ildikó: Az idősebb kollégák 20-án délután egy beszélgetést kezdeményeztek Erika és Marika, ahol nyíltan felvállalták, elmondták a véleményüket. Megkérdezték tőlem, hogy mi történt, ti mit mondtatok, de ők még előtte, tőlem függetlenül mindketten elmondták a véleményüket. Ez egy kötetlen beszélgetés volt, bár inkább afféle gyászmise, és az ő bátorításuk, az ő mellettem állásuk is volt az egyik tényező abban, hogy azt írom, hogy szeretnék továbbra is itt dolgozni. Ahogy 2016-ban is senki nem kényszerítette őket arra hogy..., mert ott aztán feketén fehéren elmondta mindenki a véleményét.

Kutasi Ferenc: Erre csak azt tudom mondani, amit az elején mondtam, hogy te tényleg erről vagy meggyőződve, és így hiszed, de mégis a problémák ott vannak. Vannak dolgok, amiket ezek szerint nem veszel észre, és ha már itt tartunk, vannak dolgok, amiket a testület, a polgármester, a jegyző vagy az alpolgármester sem vesz észre, különben ezek a problémák már kicsit hamarabb megoldódnának. A legjobb meggyőződésünk szerint valamit mégsem jól csinálunk.

Hádingerné Harnos Ildikó: Nem mondom azt, hogy hibátlan vagyok, de hogy folyamatos tanulásban vagyok, folyamatosan arra törekszem, hogy a lehető legjobban, ami tőlem kitelik, azt maximálisan megtegyem a kollégákért is, az óvodáért is az biztos. Ha ez a törekvés sok, vagy úgy tűnik, hogy kifelé más képet mutat, akkor nyilván nekem kell azon még változtatnom, de erre eddig is hajlandó voltam és ezután is hajlandó vagyok.

Szabó Gellért: Azt kérem, hogy adjunk esélyt ebben a kicsit homályos és ködös világban, hátha a szakértők valamilyen iránymutatást tudnak számunkra kijelölni. Ennek aztán hogy milyen végkimenetelét tudjuk a közvélemény többsége, vagy a teljes közvélemény felé elhinteni, azt nem látom egyelőre. Ha meglesznek ezek az anyagok, akkor megpróbálunk kezdeni valamit.

Kutasi Ferenc: Adjuk meg a lehetőséget, de tartok tőle, hogy egy hónap múlva, ha vége lesz a vizsgálatnak, ugyanítt ülünk ugyanígy.

Szabó Gellért: Lehetséges, de egy hónappal tapasztaltabbak leszünk.

Bimbó Ferenc: Ebből a helyzetből jobbat most nem tudunk kihozni.

Szabó Gellért: Egyelőre nem. Merthogy jó szándékkal vagyunk, azt tételezi fel mindegyikünk a másiktól, hogy megoldani akarja ez a dolgot, de ebből a jó szándékból többet most nem tudunk kihozni. Csak azt, hogy amennyire lehet, próbáljuk bensőségessé, tartalmassá, tanulságossá tenni a mostani karácsonyt. (Kutasi Ferenc közbeszól: Ez a lényeg, hogy a karácsony békében elteljen.)

Szabó Gellért: Igen, meg ugye Ildikónak pont a születésnapján volt az a bizonyos tájékoztatás, mert nem beszélgetés volt az, mikor Krisztinával nála voltunk. (Bimbó Ferenc közbeszól: Gyázmise.)

Hádingerné Harnos Ildikó: A kollégák fogalmazták így.

Bimbó Ferenc: De jó a hasonlat, mert én akkor este láttam Marcsi nővéremet és nekem se volt erőm odamenni hozzá, neki se énhozzám, és neki is az a gyázmisés kinézete volt, pedig testvérem.

Szabó Gellért: Nekem meg testvérem a Marika óvó néni, de azóta még egy szót sem váltottam vele. Hál' Istennek úgy gondolom, megnyugvással vehetjük talán tudomásul, hogy amennyire csak tőlünk telik, tudunk elvonatkoztatni személyes ügyeket, vagy a legszűkebb körünket érintő ügyeket azoktól a megközelítésektől, amiket viszont az egész falu szintjén kell tudnunk szétválasztani. Ezt gyakoroljuk tízen-húszon éve, van, aki most kezdte, ez néha ilyen meghasonlott állapotot is előidéz a lelkünkben. Boldog Karácsonyt Mindenkinek!

Más hozzászólás nem volt, így a polgármester az ülést bezárta.

Szabó Gellért
polgármester

dr. Lajos Krisztina
jegyző

